

ŠVEDŠČINA

(bere lekt. Mita Pahor)

Hjalmar Söderberg, *Pelsen*

Henck hade ännu några ärenden att uträtta före middagen. Klockan var redan halv sex, då han kom hem fullastad med paket. Han kände sig mycket öm i vänstra skuldran; eljes var det ingenting som erinrade honom om hans missöde på förmiddagen, utom pelsen.

»Det skall bli roligt att se hvilken min min hustru kommer att göra, när hon får se mig klädd i pels,» sade doktor Henck till sig själf.

Tamburen var alldeles mörk; lampan var aldrig tänd annat än under mottagningstiden.

»Nu hör jag henne i salongen,» tänkte doktor Henck. »Hon går så lätt som en liten fågel. Det är eget, att jag ännu blir varm om hjärtat hvar gång jag hör hennes steg i ett angränsande rum.»

Doktor Henck fick rätt i sin förmodan, att hans hustru skulle ge honom ett älskvärdare mottagande, då han var klädd i pels, än hon eljes brukade göra. Hon smög sig tätt intill honom i tamburens mörkaste vrå, lindade armarna om hans hals och kysste honom varmt och innerligt. Därefter borrade hon hufvudet i hans pelskrage och hviskade:

»Gustav är inte hemma ännu.»

»Jo, svarade doktor Henck med en något sväfvande röst, medan han med båda händerna smekte hennes hår, »jo, han är hemma.»

I doktor Hencks arbetsrum flammade en stor brasa. På bordet stod whisky och vatten.

Häradshöfding Richardt låg utsträckt i en stor skinnklädd länstol och rökte en cigarr. Doktor Henck satt hopsjunken i ett soffhörn. Dörren stod öppen till salen, där fru Henck och barnen höllo på att tända julgranen.

Middagen hade varit mycket tyst. Endast barnen hade kvittrat och pratat i munnen på hvarandra och varit glada.

»Du säger ingenting, gamle gosse,» sade Richardt. »Sitter du kanske och grubblar öfver din trasiga öfverrock?»

»Nej,» svarade Henck. »Snarare öfver pelsen.»

Det var tyst några minuter innan han fortsatte:

»Jag tänker också på någonting annat. Jag sitter och tänker på att detta är den sista jul vi fira tillsammans. Jag är läkare och vet att jag icke har många dagar kvar. Jag vet det nu med fullkomlig visshet. Jag vill därför tacka dig för all vänlighet du på sista tiden visat mig och min hustru.»

»Å, du misstar dig,» mumlade Richardt och såg bort.

»Nej,» svarade Henck, »jag misstar mig icke. Och jag vill också tacka dig för att du lånade mig din pels. Den har förskaffat mig de sista sekunder af lycka jag har känt i lifvet.»

Vir: Hjalmar Söderberg: *Historietter*. Stockholm: Albert Bonniers förlag, 1898.

Hjalmar Söderberg, *Krzneni plašč*

Henck je imel pred večerjo še nekaj opravkov. Ura je bila že pol šestih, ko je prišel domov, otovorjen s paketi. V levem ramenu je čutil bolečino, sicer pa ga popolnoma nič ni spominjalo na jutranjo nezgodo, razen plašča seveda.

To bo še zanimivo. Le kaj bo naredila moja žena, ko me bo videla oblečenega v krzneni plašč, je pomislil Henck.

V veži je bila popolna tema; luč ni bila nikoli prižgana, razen med sprejemom pacientov.

Slišim jo v salonu, je pomislil doktor Henck. Tako lahkotno hodi kot majhna ptičica. Nenavadno je, da mi je še vedno vsakič toplo pri srcu, ko v sosednji sobi zaslišim njene korake.

Doktor Henck je imel prav, ko je domneval, da ga bo žena zaradi krznenega plašča sprejela bolj ljubeznivo kot sicer. V najtemnejšem kotičku veže se je prikradla k njemu, ga objela okrog vratu ter ga toplo in strastno poljubila. Potem je zakopala glavo v krznen ovratnik in mu zašepetala:

»Gustava še ni doma.«

»Ja, je« je odgovoril doktor Henck z rahlo drhtečim glasom, medtem ko jo je z obema rokama božal po laseh, »ja, doma je.«

V delovni sobi doktorja Hencka je plamenel velik ogenj. Na mizi sta bila viski in voda.

Predsednik okrožnega sodišča Richardt je sedel na velikem usnjenem fotelju in kadil cigaro. Doktor Henck je sedel stisnjen v kotu kavča. Vrata v sprejemnico so bila odprta, saj so tam otroci in gospa Henck okraševali božično drevo.

Večerja je bila zelo tiha. Samo otroci so veselo čebljali in govorili drug čez drugega.

»Kaj si pa ti tako tiho, stara sablja? Ali morda premišljuješ o svojem uničenem plašču?« je vprašal Richardt.

»Ne,« je odgovoril Henck. »Prej o krznenem plašču.«

Sledilo je nekaj minut tišine, potem pa je nadaljeval:

»Razmišljam tudi o nečem drugem. Razmišljam o tem, da je to zadnji božič, ki ga praznujemo skupaj. Zdravnik sem in zelo dobro vem, da so mi dnevi šteti. Zdaj sem v to popolnoma prepričan, zato bi se ti rad zahvalil za vso prijaznost, ki si jo v zadnjem času izkazoval meni in moji ženi.«

»Oh, motiš se,« je zamomljal Richardt in pogledal stran.

»Ne,« je odgovoril Henck, »ne motim se. Rad bi se ti zahvalil tudi za to, da si mi posodil svoj plašč. Dal mi je zadnje sekunde sreče, ki sem jo občutil v življenju.«

Prevedla Mojca Lukan.

Vir: Mita Gustinčič Pahor (ur.): *Glasovi s severa – Antologija švedske književnosti*. Ljubljana: Založba Univerze v Ljubljani, 2022.